

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

№ 12 (342)
грудень 2018

Бог є любов

Адвентистский ВЕСТНИК

газета Церкви христиан адвентистів сьомого дня в Україні

ГРЕХ ЛИЦЕПРИЯТИЯ

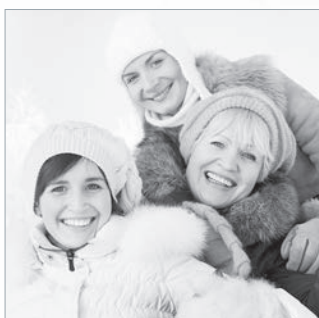
В современном мире пропасть между богатыми и бедными не стала меньше. Проблема социального неравенства выходит далеко за рамки экономических факторов. Она порождает определенные отношения между разными слоями общества. Иаков в своем послании говорит об этом явлении в церкви. *«Братия мои! имейте веру в Иисуса Христа нашего Господа славы, не взирая на лица»* (Иак. 2:1). Так апостол Иаков начинает одно из своих важнейших поучений, касающихся жизни христианина. Он обличает грех, который многими не замечается: грех лицепрятия.

2

Найди время
для Бога

4

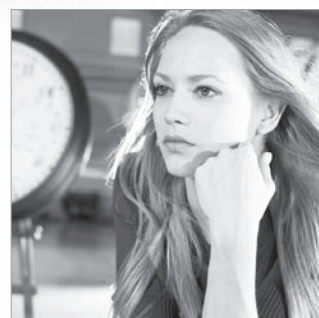
Почніть новий
рік з теплішого
ставлення

7

Пережитки
прошлого?

10

Досить йти
проти Божого
Закону

15

ГРЕХ ЛИЦЕПРИЯТИЯ

В современном мире пропасть между богатыми и бедными не стала меньше. Проблема социального неравенства выходит далеко за рамки экономических факторов. Она порождает определенные отношения между разными слоями общества. Иаков в своем послании говорит об этом явлении в церкви (см. 2:1–13).

«Братия мои! имейте веру в Иисуса Христа нашего Господа славы, не взирая на лица»

(Иак. 2:1).

Так апостол Иаков начинает одно из своих важнейших поучений, касающихся жизни христианина. Он обличает грех, который многими не замечается: грех лицепрятия.

Апостол обращается к верующим, называя их «братия мои», чтобы показать им, какими должны быть взаимоотношения в обществе христиан. Он использует слова, подчеркивающие их родственные узы, связывающие их как братьев и сестер. Этот стих выступает как строгий запрет лицепрятия. Греческое слово *просополизмисийс*, переведенное здесь как «взирая на лица», также можно перевести как «уважение к людям», «лицеприятие», «предвзятость» и «чинопочитание». В Новом Завете это слово со всеми его производными встречается четыре раза.

Иаков учит, что лицепрятию нет места среди верующих в Иисуса Христа. Бог нелицеприятен (см. Рим. 2:11; Кол. 3:25). Нельзя заявлять о своей вере во Христа и в то же время проявлять лицепрятие. Бог этого не делает, не должен этого делать и Его народ.

КАК ПРОЯВЛЯЕТСЯ ЛИЦЕПРИЯТИЕ

Далее Иаков иллюстрирует мысль о недопустимости лицепрятия: *«Ибо, если в собрание ваше войдет человек с золотым перстнем, в богатой одежде, войдет же и бедный в скудной одежде, и вы, смотря на одетого в богатую одежду, скажете ему: "тебе хорошо сидеть здесь", а бедному скажете: "ты стань там", или "сидишь здесь, у ног моих", то не пересуживаете ли вы в себе и не становитесь ли судьями с худыми мыслями?»* (Иак. 2:2–4).

Апостол обращает наше внимание на двух совершенно разных людей, вошедших в собрание: первый облачен в богатую одежду, с золотыми украшениями, а второй – бедный в ветхой одежде. И в других местах своего послания Иаков также намекает на разницу между богатыми и бедными (Иак. 1:9–11, 22–27; 5:1–6). Хотя он прямо и не говорит в 2:2–4 о богатстве или бедности людей, пришедших на богослужение, но описание одежды и украшений, а также упоминание о бедном в стихе 6 ясно говорит об этом. Внимание, оказываемое этим двум людям, очень отличается.

«Те, кто не проявляет милости, не получат ее на последнем суде...»

Лицепрятие видно хотя бы из того, где рассадили этих двух людей, руководствуясь только их внешним видом. Богатому предложили удобное место, а к бедному отнесли уничижительно. Иаков считает такой поступок неприемлемым. То, как отнеслись к бедному, напоминает отношение завоевателя к тем, кого он покорил. И если подобное отношение существовало среди христиан, то оно является примером дискриминации, что само по себе в церкви недопустимо. *«Не делайте неправды на суде; не будь лицеприятен к нищему, и не угождай лицу великого; по правде суди*

ближнего твоего» (Лев. 19:15). Своим разным отношением к ближним верующие сделали себя несправедливыми судьями и нарушили закон, который требовал нелицеприятного суда для всех. Такое лицепрятное отношение равносильно вынесению заведомо несправедливого судебного решения. Потому что люди смотрят *«на лицо, а Господь смотрит на сердце»* (1 Цар. 16:7).

БОГ ИЗБРАЛ БЕДНЫХ

Иаков сурово укоряет тех, кто допускает несправедливость: *«Послушайте, братия мои возлюбленные: не бедных ли мира избрал Бог быть богатыми верою и наследниками Царствия, которое Он обещал любящим Его? А вы презрели бедного. Не богатые ли притесняют вас, и не они ли влекут вас в суды? Не они ли бесславят доброе имя, которым вы называетесь?»* (Иак. 2:5–7).

В своем призыве к верующим Иаков призывает поддерживать бедных. Во времена Христа бедных воспринимали как людей, не имеющих ценности, бесправных, потерявших свое достоинство и оказавшихся на обочине жизни. Бедные полностью зависели от других – лишь так они могли выжить. Для Иакова недостаточная поддержка бедных верующими людьми была оскорблением Бога. Евангелие свидетельствует, что обездоленные люди были очень важны для Иисуса. Поэтому Иаков обвинял тех, кто проявлял лицепрятие по отношению к богатым, в том, что они выступают против Бога. Верующие поступали по обычаям древнего мира, где к богатым и власть имущим относились с почтением в надежде что-то от них получить. Используя язык своего времени, Иаков говорит, что верующие обесчестили («презрели» гр. – унизили) бедняка (ст. 6). Далее апостол указывает на

нелогічність такого відношення к багатим. Іаков критикує двулличіє, показуючи своїм читачам, що їх поведінка суперечить не тільки їх вірі, але й їх досвіду. Вони самі являються тими, кого угнетают багаті. Коли бідний входить в зібрання, вони ведуть себе по відношенню до нього так, як к ним самим відносяться багаті.

Іаков нагадує віруючим, що більшість з них – бідняки, яких багаті угнетают і ведуть в суди. Слово «угнетать» часто використовується в Ветхому Заповіті, коли пророки осуджують експлуатацію бідних багатими. Наприклад, Амос обличає: «Вислушайте це, алчущіє поглинути бідних і погубити нищих, – ви, які говорите: коли-то пройде новолуння, щоб ми продавати хліб, і суббота – щоб ми відкрили житниці, зменшимо міру, збільшимо ціну сикля і обманювати невірними вагами, щоб купувати неимущих за срібло і бідних за пару взуття, а висівки з хліба продавати» (Амос 8:4–6).

Часто багаті продвигалися в обществі за рахунок бідних. Слово плуіос, яке використовує Іаков, означає «багатий, який має достаток вище середнього». Але в часи апостола володіння таким багатством часто підозрювалося, що другим воно не доступно, і вони піддаються експлуатації, щоб багаті могли егоїстично накопичувати все більше і більше багатства. Тому багаті і впливові люди часто несправедливо відносилися до бідних і тим, хто опинився в складній життєвій ситуації. Іаков утверджує, що таке несправедливе відношення до себе терплять і самі віруючі, які допускають лицеприятність по відношенню до багатих. Тому він осуджує віруючих за те, що вони стали на сторону багатих, які «бесславлять доброго імені, яким ви називаєтесь» (Іак. 2:7).

О якому імені говорить апостол? Считалося, що це ідеє про Христа. Але Ветхий Завет також говорить об імені Господа – Яхве, яке носив Божий народ. Ізраїльтяне носили імя Божье, показуючи, що вони являються Його власністю (см. Чис. 6:27; Ис. 43:7; Иер. 14:9; Амос. 9:12). Если Бог призвал бідних в Своє общество как наследников Царства, то их угнетение не только искажает истинное отношение Бога к ним, но и навлекает угрозу Божьего последнего суда (см. Іак. 2:13). Віруючі, які так відносилися до бідних,

були винуваті в змоворі з багатими і таким образом бесчестили Бога. Віруючі були взвешені на вагах і найдешевшими. Двулличність сообщества віруючих показує, що вони не досягли того рівня, який обозначил апостол в 1-м стихе 2-й глави.

ЦАРСКИЙ ЗАКОН

Іаков пояснює свою думку, звертаючись до закону: «Если вы исполняете закон царский, по Писанию: «возлюби ближнего твоего, как себя самого», хорошо делаете; но если поступаете с лицеприятием, то грех делаете и пред законом оказываетесь преступниками. Кто соблюдает весь закон и согрешит в одном чем-нибудь, тот становится виновным во всем. Ибо Тот же, Кто сказал: «не прелюбодействуй», сказал и: «не убей»; посему, если ты не прелюбодействуешь, но убьешь, то ты также преступник закона» (Іак. 2:8–11).

Апостол критикує віруючих, цитує царський закон (см. Лев. 19:18). Що це за царський закон?

«Во времена Христа бедных воспринимали как людей, не имеющих ценности, бесправных, потерявших свое достоинство и оказавшихся на обочине жизни. Бедные полностью зависели от других – лишь так они могли выжить.»

Царський закон – це закон з царським авторитетом або закон, призначений для царів. Іаков, несомненно, звертається до царському закону Бога, Царя царів і Господа пануючих. Таким образом, любити свого ближнього – це закон, який виходить від Бога-Законодателя. Слово «ближний» не означає тільки багатий. В законі не сказано: «Любите своего богатого ближнего». «Вы слышали, что сказано: «любите ближнего твоего и ненавидь

врага твоего». А Я говорю вам: любите врагов ваших... и молитесь за обижающих вас и гонящих вас, да будете сынами Отца вашего Небесного» (Мф. 5:43–45). Як показує історія о добром самарянину, ближній – це той, хто опинився в нужді. Людина, заявляючий, що живе по закону любові, але в той же час проявляє лицеприятність, то є, то, що цей закон забороняє, порушує весь закон.

Проявлення уваги до багатому і пренебреження бідним на місці поклоніння Богу – це порушення закону любові до свого ближнього. Таке лицеприятність є серйозним проступком проти Божього Закону. «Всякий, делающий грех, делает и беззаконие; и грех есть беззаконие» (1 Ін. 3:4).

ГАРМОНИЯ В СЛОВАХ И ДЕЛАХ

Іаков звертається до віруючим ще з одним повелінням: «Так говорите и так поступайте, как имеющие быть судимы по закону свободы. Ибо суд без милости не оказавшему милости; милость превозносится над судом» (Іак. 2:12, 13). Іаков радить: «Так говорите и так поступайте». Це означає, що в поступках людини повинно відображатися те, що він проповідує. Апостол умиляє віруючих «говорити і поводитися», використовуючи повелительний нахил, щоб підкреслити постійний і неперервний діє. Віруючі повинні бути послідовними в своєму відношенні до бідних, і їх милосердя буде відображати стан їх віри.

В Ветхом Заповіті оказание милости – це проявлення турботи об угнетених і отвергнутых обществом (см. Мих. 6:8; Зах. 7:9, 10). О тих же, кто не проявляет милости, Іаков говорить: «Ибо суд без милости не оказавшему милости» (Іак. 2:13). По суті, те, хто не проявляє милости, не отримав її на последнем суде. «Блаженны милостивые, ибо они помилованы будут» (Мф. 5:7). Милостивое відношення вказує на присутність в серці Ісуса Христа, Того, Кто всегда оказывает милость. Пусть Бог поможет нам быть нелицеприятными и в церкви, и в повседневной жизни.

Арден Гуден

ХАРАКТЕР

«Останні промені благодатного світла, остання вістка милості, яку потрібно нести світові, – це відкриття Його характеру любові. Діти Божі повинні виявляти Його славу. Своєю життям і характером вони мають відкривати, що Божа благо-

датель зробила для них» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 415, 416).

«Ми повинні відображати характер Ісуса. У церкві, удома, спілкуючись із сусідами, – усюди ми повинні прагнути до того, щоб привабливий образ Ісуса відобразився в нас» (Е. Уайт. Звеличуйте Ісуса Христа, с. 266).

Найди время для Бога

Каждый раз, встречая Новый год, мы подводим некий итог своей прежней жизни. Мы вспоминаем важные моменты, радости и горести, анализируем победы, достижения, неудачи, поражения и мечтаем о жизни новой и лучшей. Мы даем себе слово, что с нового года начнем все заново. Но будет ли у нас такая возможность?

1 января 2018 года молодые люди-адвентисты возвращались с молодежной встречи, на которой праздновали Новый год. Недалеко от Умани они попали в автомобильную аварию. В машине было пять человек. Водитель, студент богословского факультета УГИ, будущий служитель, на которого возлагались огромные надежды, уснул за рулем и врезался в дерево. Три девушки получили легкие ушибы, у четвертого пассажира была раздроблена кость. Водитель погиб на месте. Это произошло в первый день нового года. Новые планы, новые надежды... Все рухнуло в одночасье.

Чего вы достигли в уходящем 2018-м? С чем столкнулись? Чему это вас научило? Как вы изменились? Больше ли доверяете Богу, стали к Нему ближе? Оправдались ли все ваши ожидания? На все ли свои молитвы вы получили ответ?

К сожалению, наша жизнь на земле такова, что наши поступки чаще разочаровывают нас, чем воодушевляют. То, что мы планировали, о чем мечтали, не осуществилось. Цели, которые мы поставили перед собой, не были достигнуты. Те высоты, какие мы хотели покорить, оказались недостижимыми. Мы всегда к чему-то стремимся, и это хорошо. Но если наши желания не осуществляются, если мы не видим никакого прогресса в своей духовной жизни, в отношениях с Богом, что тогда происходит с нами? Решаемся ли мы на смелый поступок – продолжать идти с Богом по жизни? Ставим ли перед собой новые цели, позволяем ли себе снова мечтать?

Как вы переживаете кризисные ситуации, возникающие в вашей жизни? Как обрести надежду, силы и уверенность, чтобы идти дальше, не сходя с Божьего пути?

Евангелие повествует о том, что ученикам Иисуса Христа, прежде полным радостных ожиданий, также довелось пережить крушение своих надежд. Когда они увидели Мессию – Господа, ради Которого оставили все, – распятым на кресте, их сердца наполнились разо-

чарованием и болью. *«А мы надеялись было, что Он есть Тот, Который должен избавить Израиль; но со всем тем, уже третий день ныне, как это произошло»* (Лк. 24:21).

Когда нас постигает разочарование, когда наши надежды не оправдываются, когда мы не получаем того, что просим, даже если просим «на добро», когда Бог не отвечает на наши самые искренние и горячие молитвы, как сохранить веру в Него? Как часто из наших уст вырываются слова: «А мы-то надеялись... А мы-то думали... А мы-то поверили...» В такие моменты сатана как никогда близок к нам. Он стремится показать нам всю бессмысленность нашей веры. К сожалению, в такие моменты корабль веры многих христиан получает большую пробоину, которую они уже не в состоянии залатать. Их вера идет ко дну.

«Мы можем многое знать о Боге, о том, как строить отношения с Ним, как правильно поступать в тех или иных ситуациях, но если все эти знания не являются следствием пережитого нами опыта, в момент кризиса мы рискуем потерять веру.»

Единственный способ удержаться на плаву, когда нас постигают разочарования и рушатся наши надежды, – это близкие отношения с Богом, которые должны формироваться на протяжении всей жизни верующего. К сожалению, мы часто прибегаем к Богу лишь тогда, когда нам плохо. Недаром говорят: «Чем глубже скорбь, тем ближе Бог». Когда нам хорошо, мы не часто вспоминаем о Боге и Его благословениях. Но как только нас постигают испытания и скорби, мы спрашиваем у Бога, где Он. Насколько же наша вера глубока? Насколько сильны и крепки наши отношения с Богом? Насколько мы доверяем Ему, когда нам

кажется, что земля уходит из-под ног и жизнь становится невыносимой?

Мы можем многое знать о Боге, о том, как строить отношения с Ним, как правильно поступать в тех или иных ситуациях, но если все эти знания не являются следствием пережитого нами опыта, в момент кризиса мы рискуем потерять веру.

Наступает 2019-й год. Поставим перед собой цель улучшать, углублять и развивать личные отношения с Богом. Какие бы испытания нам ни пришлось пережить в нашей жизни, какие бы надежды и мечты ни разрушились, мы будем продолжать жить с Богом, доверять Ему и ожидать окончательного избавления при Его Втором пришествии.

Обратимся к истории израильского народа. За время своего пребывания в Египте, израильтяне, к сожалению, утратили истинные отношения с Богом. Они знали, что Бог есть. Покинув Египет, они понимали, что именно Господь вывел их оттуда. Они знали немало, но как только возникали трудности, быстро забывали о Боге, их Спасителе. Они не доверяли Богу и пытались самостоятельно найти выход из критических ситуаций.

«Когда народ увидел, что Моисей долго не сходит с горы, то собрался к Аарону и сказал ему: встань, и сделай нам бога, который бы шел перед нами; ибо с этим человеком, с Моисеем, который вывел нас из земли Египетской, не знаем, что сделать» (Исх. 32:1). Совсем недавно Господь совершил ради них множество чудес. Они видели, что Бог вмешивается в ход их жизни и ведет их. Но их сердца вновь охватывает паника. «Отсутствие Моисея было для Израиля временем ожидания и неизвестности. Народ знал, что он вместе с Иисусом Навином взойдет на гору в густое темное облако, которое сейчас покоилось на горной вершине, порой освещаемое молнией Божественного присутствия. С нетерпением люди ожидали его возвращения. Привыкнув в Египте к тому, что божество имеет вполне реальные образы, они с трудом верили в невидимое существо, но их веру постоян-

но підтримував Моїсей. Тепер його не було серед них. Проходили дні, тижні, а він все не повертався... Очікуючи повернення Моїсея, вони могли б розмішляти над законом Божим, який чули, і підготувати свої серця для прийняття дальніших відкриттів Божественної волі. Але вони не захотіли тратити час на це. А якщо б вони були іскренньо прагнули отримати чітке уявлення стосовно Божественних вимог і заспокоїли свої серця перед Ним, то були б захищені від спокуси. Однак вони не скористалися цією можливістю і швидко перетворилися в безпечних, невнимательних і необузданих людей» (Э. Уайт. Патріархи і пророки, с. 315).

Находим ли мы время, чтобы размышлять о Законе Божьем, о Христе?

Сьогодні у нас не вистачає часу. Хоча повинно бути навпаки, бо технічний прогрес не стоїть на місці. Одна з його завдань – допомогти нам звільнити як можна більше часу. Але чим більше часу у нас звільняється, тим менше його залишається. Сатана робить все для того, щоб у нас не вистачало часу на спілкування з Богом.

У багатьох давніх ізраїльтян не було бажання спілкуватися зі своїм Творцем і Збавителем. Ми повинні розуміти, що без близьких стосунків з Ним ми не зможемо рухатися вперед, не зможемо устояти в час кризи. Нам потрібні ці стосунки, як зараз, так і в майбутньому. Не будемо обіцяти знайти час для спілкування з Богом, будемо знаходити його.

Ізраїльський народ погано засвоював уроки. Пізніше, в час наступної кризи, ізраїльтяни звернулися за допомогою не до Бога, а до того, хто

в свій час бігав – до колишніх своїх угнетачів. «Горе непокорним дітям, говорить Господь, які роблять угоди, але не по духу Могому, щоб прикласти гріх до гріха: не запитавши уст Моїх, ідуть в Єгипет, щоб підкріпити себе силою фараона і прикритися під тінь Єгипта» (Іс. 30:1-2). Поступок синів Ізраїлевих показав, що якщо у нас немає

«У багатьох давніх ізраїльтян не було бажання спілкуватися зі своїм Творцем і Збавителем. Ми повинні розуміти, що без близьких стосунків з Ним ми не зможемо рухатися вперед, не зможемо устояти в час кризи.»

глибоких особистих стосунків з Богом в мирні часи, то і в критичний момент ми не згадаємо про Бога. «Ібо допомога Єгипта буде марною і даремною; тому Я сказав їм: сила їх – сидіти спокійно» (Іс. 30:7). Нашу силу, перш за все, в довірі до Бога. Тоді ми будемо чути Божий голос і рухатися в тому напрямку, куди Він побажає нас вести. «І уші твої будуть слухати слово, говорящее позади тебе: "вот путь, идите по нему", если бы вы уклонились направо, и если бы вы уклонились налево» (Іс. 30:21).

Одного чоловіка спитали, чому сьогодні потрібна людина. Той відповів: «В скам'ячці». Кожному з нас сьогодні потрібно сісти на «скам'ячку» і подумати, в правильному чи напрямку

він рухається, чи там знаходиться, де його бажає бачити Бог, довіряє чи він Богові, чує чи він саме Його голос.

Будемо в новому році більше довіряти Богові. Але для цього потрібні близькі стосунки з Ним. Щоб чути голос Божий і відрізняти його від інших голосів, необхідно щодня посилювати стосунки з Господом.

Помню, в молодості, в одному з фільмів побачив, як можна змінити голос, щоб мене не впізнав той, кому я дзвоню. Потрібно просто покласти на мікрофон носовий платок. Мені сподобався такого роду «експеримент», і я вирішив спробувати. Положив платок на мікрофон і позвонив мамі. Услухав свій голос, вона спитала: «Синку, ти що, захворів? Що у тебе з голосом?» Чому вона впізнала свій голос? Тому що знала його. Як би я ні намагався змінити свій голос, вона знала його з тисяч. Чому? Тому що вона була зі мною з першого дня моєї життя. Якщо ми хочемо знати голос Божий і чути Його як в час кризи, так і в час благополуччя, нам необхідно бути присутніми з Богом в нашій житті. Нам потрібно щодня приходити до Нього.

Що б ми очікували нас в новому році, будемо продовжувати вірити і сподіватися. Будемо, як і раніше, впевнені в тому, що Бог веде нас по життю. Будемо пам'ятати, що «люблящим Бога, призваним по Його изволенію, все содействует ко благу» (Рим. 8:28)!

Геннадий Касап

Підведемо підсумок за рік

Незабаром ще один рік відійде у вічність... Переглянемо записи за рік, який закінчився. Якого успіху ми досягли в християнському житті? Чи звершували ми нашу працю таким чином, що вона витримає ревізію Господа, Котрий дав кожній людині діло відповідно до її здібностей? Чи буде це діло відповідно до, як непридатні для збереження сіно, дерево та соломка, чи вони вистоятимуть при випробуванні вогнем?

Було зроблено все можливе, щоб ми досягли міри зрілості у Христі Ісусі, яка відповідає Божественному стандарту. Бог не задовольнений своїми представниками, якщо їх влаштує залишатися карликами, тоді як могли б вирости до міри зрілості – повноти Христа. Він хоче, щоб ваш християнський досвід розширювався та зростав. Він хоче, щоб у вас були високі помысли та благородні прагнення, яснє розуміння істини та піднесені наміри. З кожним роком, який відходить, душа повинна дедалі більше бажати чистоти й досконалості християнського характеру. І якщо таке розуміння буде зростати з дня на день, з місяця в місяць, з року в рік, то ваше діло не згорить як сіно, дерево чи соломка, але буде утворене на підвалині з

каміння, золота, срібла та дорогоцінного каміння, бо це діло, що не загине, але вистійє у вогні останнього дня.

Чи здійснюємо ми нашу земну, минулу працю досконалим й точно, аби вона витримала перевірку. Чи є люди, яких ми образили? І які свідчитимуть проти нас у день Божий? Якщо так, то запис досягнув Неба і незабаром ми знову зустрінемося з ним. Нам слід працювати так, як у полі зору великого Роботодавця, незалежно від того, бачать і цінують люди нашу старанність чи ні. Жодний чоловік, жодна жінка чи дитина не можуть звершувати угодне Богові служіння, виконуючи працю недбало, час від часу, удавано – як у світських справах, так і в релігійному служінні. Істинний християнин буде в усьому дивитися на славу Богу, захоплюючи свої наміри та зміцнюючи свої принципи думкою про те, що робить це для Христа.

НЕ САМИМ ХЛІБОМ ЖИТИМЕ ЛЮДИНА

Дух повів Ісуса...

**Роздуми над Матв. 4:1-4;
Марка 1:12, 13; Луки 4:1-4.**

«І затремтів цар, і вийшов на горішній поверх брами, та й заплакав. А коли йшов, то так говорив: «Сину мій, Авесаломе, сину мій! Сину мій, Авесаломе! О, якби я був помер замість тебе Авесаломе! Сину мій, сину мій!»» (2 Сам. 19:1).

ПІСЛЯ ТОГО...

Які зрозумілі для кожного батька почуття Давида і його розпачливе голосіння! Батько радше віддасть своє життя, аби тільки сина не спіткала лиха доля.

«Дух повів Ісуса в пустиню» (Матв. 4:1). Євангеліст Марко вживає ще сильніший вислів, що буквально можна перекласти: «Дух Його викидає в пустелю» (Марка 1:12). Зауважте, «Ісус Сам не накликав на Себе спокуси» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 114). У похмурі місця злих демонів на страшне випробовування Сина Божого провадив Бог Отець. Чому Отець не захистив Свого Сина? Чому Він допустив, щоб Його єдиний Син пішов у пустелю на жадливу спокуси? Він «викидає», «виштовхує» туди Свого Єдиного, Унікального... З якою метою?

Жодна, навіть незначна подія в житті Ісуса не відбувалася без причини. Карантанія, Гетсиманія, Голгофа – три криваві вершини на земному шляху Викупителя. І першою серед них височіє Карантанія. Мета Гетсиманії нам зрозуміла – там на Безгрішного покладені гріхи цілого світу, там Він приймав остаточне рішення віддати Своє життя. На Голгофі здійснилося викуплення загублого людства. Яка ж мета Карантанії?

МЕТА ІСУСОВОГО СПОКУШЕННЯ

З'ясуємо мету Ісусового спокушення. Там, де сталося падіння першого Адама, мав здобути перемогу Адам Другий. Христос повинен був спростувати претензії диявола щодо володіння всією Землею, заперечити наклепи сатани щодо недосконалості Божого Закону.

Уільям Дайс.
Страдник, 1860

Ісус витримав спокуси, щоб показати людині приклад перемоги.

Звернімо увагу на ще одну величну мету спокушення, про котру ми чуємо нечасто. Христос знав, що через гріховне єство з ослаблюю силою волі грішник не може здобути абсолютну перемогу над спокусою. Тому Йому як Боголюдині належало від імені людства її перемогти. Навіть більше, перемогти спокусу значно сильнішу від будь-якої людської спокуси. У цьому протистоянні людська природа Христа повинна була знести таке суворе випробовування, яке нікому з людей ніколи не доведеться витримувати. Тоді небесні ангели перебували на полі бою, високо піднімаючи свій прапор, щоб сатана не переступив якоїсь межі й не підпорядкував собі людську природу Христа. Жодний людський розум не в змозі осягнути напругу зіткнення, яке там відбувалося. І це все Ісус мав витерпіти від імені людини і як Людина (див. Е. Уайт. Вибрані вісті, т. 1, с. 271, 272, 278; т. 3, с. 136; У небесних оселях, с. 255; Христос-Переможець, с. 202, 217, с. 253).

Христос здобув перемогу за все людство і заради людства. І Він, наш неймовірний Переможець, має право зарахувати кожному з нас плоди Своєї перемоги. Чи розуміємо ми, яке це благословенне Євангеліє? Тому, хто щоденно вірою приймає Його заслуги, зарахована Його перемога і все, що пов'язане з нею: святість, чистота, безгрішність, безсмертя; свобода від гріха, почуття провини і докорів сумління; свобода від другої смерті. Коли ми боємось з гріхом і спокусами та досягаємо найменших результатів, Ісус дарує нам заслуги Своєї перемоги. І Отець, дивлячись на нас, бачить не маленьку перемогу грішника, а велику, більшу, ніж перемогу великого Переможця.

ЖЕРТВА В ПУСТЕЛІ

«Замість», «за», «заради», – як часто Дух пророцтва вживає ці слова-синоніми в контексті Карантанії. Цю жертву приніс не тільки Бог-Син, але і Бог-Отець. Що міг зробити Отець для Свого Сина в

пустелі? Звичайно, усе. Він міг прогнати геть спокусника, зробити для голодного й ослаблого Ісуса не просто хліб з каміння, а розкішний стіл. Проте Він зробив лише одне: дивлячись на обличчя свого Сина, «такий-то був змінений образ Його, що й не був людиною, а вигляд Його, що й не був сином людським» (Ісаї 52:14). Отець, подібно до Давида, говорив: «Сину Мій, Ісусе, Сину Мій! Сину Мій, Ісусе! О, якби Я був у пустелі замість Тебе! Ісусе, Сину Мій, Сину Мій!» Хто може належно оцінити жертву Небесного Отця? Сам Бог «Дух повів Ісуса в пустиню» (Матв. 4:1).

Я згадую іншого батька. Він також повів свого сина на гору Морія. Це був сивий, тремтячий, столітній чоловік. Хто бачив картину Рембрандта «Жертвоприношення Авраама», той ніколи не забуде очей цього батька скільки в них муки, скільки болю!

Пригадую, як відомий мистецтвознавець на одній зі своїх лекцій, коментуючи цей шедевр, обурено промовив:

– Говорять, що Бог є любов. Проте ця картина свідчить про зовсім протилежне! Як це жорстоко вимагати таку жертву від старого батька.

Яка приземленість і недалекоглядність, чи не так? Навпаки, саме про безмежну Божу любов говорить полотно Рембрандта. Так, від Авраама вимагалася ця жертва, але від Бога Отця ніхто не вимагав пожертвувати Сином. Ангел злетів з неба, щоб зупинити руку з ножем, підняту над Авраамовим моногенозом (єдинородним сином). Та коли був занесений цвях і молот над Сином Божим, ніхто не крикнув: «Досить!».

Тоді Отець міг зробити все, але зробив лише одне – відвернув Своє лице, щоб Самому не вигукнути: «Досить!»

Яке перо може описати цю картину? Рука якого митця змалює очі Бога-Отця тієї миті? Отець Сам вів Свого Сина і на Голгофу, і в пустелю спокушення. Євангеліє описує це трьома словами: «Дух повів Ісуса» (Матв. 4:1).

Переживши цю драму, знаючи, що на все Божя воля, Ісус промовив: «І не введи нас у спокусу» (Матв. 6:13). ►

Проти течії

Протягом усієї гріховної земної історії ніколи не було легко залишатися послідовником Ісуса. Ми рухаємося проти течії світу навколо нас. Ворог Божий хоче нас знищити. Незважаючи на всі чудові біблійні обітниця, ми повинні розуміти, що Божий народ рухається по ворожій території до кінцевого пункту своєї подорожі.

Цей світ – не наш дім. Ми – у світі, але не від світу. Ісус розумів це, адже в 12 років сказав батькам: «Хіба ви не знали, що Мені треба бути при справах Мого Отця?» (Луки 2:49).

Справа нашого Отця не завжди збігається з нашими життєвими справами. Спосіб мислення Творця – це не образ мислення цього світу (Ісаї 55:8). Бог дивиться на речі не так, як ми. Він сказав: «Не думайте, що Я прийшов принести мир на землю; не мир прийшов Я принести, а меч. Бо Я прийшов розлучити сина з його батьком, дочку з її матір'ю і невістку з її свекрухою; вороги людині – її домашні. Хто любить батька або матір більше, ніж Мене, той недостойний Мене; і хто любить сина або дочку більше за Мене, той недостойний Мене. І хто не бере свого хреста і не йде слідом за Мною, той недостойний Мене» (Матв. 10:34-38).

Ці слова Ісуса чимало людей неправильно тлумачили протягом усієї історії християнства. Деякі вважають, що християнство пропагує руйнування сімей і відносин між людьми, але це не так. Ісус описував реальність життя учнів, яких не розуміли члени сім'ї та друзі. Ці люди говоритимуть про любов до вас, доки ви слухаєте їх. Та якщо вони дізнаються, що ви вивчаєте Слово Боже і хочете ходити Господніми шляхами, багато хто з них відвернеться від вас.

Я згадую одну матір, яка плакала день і ніч, щоб її донька перестала вживати наркотики й вести аморальне життя. Одного разу донька зустрілася з Ісусом і завдяки силі Євангелія покинула гріховне життя і повернулася додому. Спочатку мати дуже раділа цьому, але коли дізналася, що та була хрещена в нетрадиційній церкві, то сказала: «Краще б ти залишилася повією і наркоманкою, ніж стала протестанткою».

Ісус говорив про це: «Не думайте, що Я прийшов принести мир на землю; не мир прийшов Я принести, а меч. Бо Я прийшов розлучити сина з його батьком, дочку з її матір'ю і невістку з її свекрухою» (вірші 34, 35). Іти за Ісусом непросто, тому що люди за своєю природою нетерпимі. Обставини життя часто змушують нових учнів робити вибір, кому довіряти в житті – Христу чи людям, які відкинуть їх, якщо вони оберуть Його. Неможливо слідувати за Ісусом і при цьому догодити людям.

НЕ ТІЛЬКИ СТРАЖДАННЯ

І річ не тільки в стражданнях. Правда в тому, що життя на цій Землі змушує учнів плакати і відчувати біль. Однак при цьому Ісус дасть полегшення в наших стражданнях. Був випадок у житті Христа, який викладає нам прекрасний урок. «Відтоді Ісус почав виявляти Своїм учням, що Йому потрібно йти в Єрусалим та багато постраждати від старших, первосвященників і книжників, бути вбитим і третього дня воскреснути. Петро, відкликавши Його вбік, почав перечити Йому, кажучи: Змилуйся над Собою, Господи! Хай з Тобою цього не станеться! А Він, обернувшись, сказав Петрові: Відійди від Мене, сатано, ти спокушаєш Мене, бо думаєш не про Боже, а про людське! Тоді Ісус сказав Своїм учням: Коли хто хоче йти за Мною, нехай зречеється самого себе, візьме свій хрест і йде за Мною. Бо коли хто хоче спасти свою душу, той погубить її, а хто погубить свою душу

заради Мене, той знайде її» (Матв. 16:21-25). Коли читаєш весь уривок, то стає зрозумілішим, що Ісус мав на увазі. Він говорив про Свою особисту місію. Христос прийшов у світ, щоб померти. З моменту усвідомлення Своєї місії Він знав, що рухається до смерті. Це був єдиний шлях для спасіння людства. Петро, очевидно, не розумів цього, і Господь вказав на його нездатність розуміти Божі шляхи. Потім, звертаючись до учнів, Він сказав, що їм також потрібно взяти свій хрест і йти за Ним.

Деякі християни вважають, що християнське життя – синонім страждань, а їхня нагорода тільки на Небі. Частково це правда: наша справжня нагорода – на Небесах, але це не означає, що життя християнина на Землі обмежується тільки стражданнями. «Буде помилкою думати, ніби Бог задоволений, коли Його діти страждають. Небеса зацікавлені в щасті людини. Наш Небесний Отець не позбавляє радості Своїх дітей» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 46). Однак хіба Ісус не страждав? Звичайно, страждав. Він прийшов, щоб узяти на Себе нашу смерть і дати нам життя, узяти на себе наші гріхи і дати нам праведність. Христос прийшов у наш світ, щоб взяти наш біль, а нам дати життя з надлишком. Хіба життя, наповнене стражданнями, є життям з надлишком?

Страждання – частина життя. Ми живемо у світі, який не любить ні Бога, ні тих, хто йде за Христом. Тому труднощі, нападки і тиск справжнім християнам гарантовані. Часто нам доводиться вибирати між людьми й Ісусом. Однак говорити, що життя християнина – це тільки страждання, неправильно. Життя віруючої людини може і має бути наповнене радістю, миром і щастям у Христі: «Це Я сказав вам, щоб ви у Мені мали мир. У світі зазнаєте страждань; але будьте відважні: Я переміг світ!» (Івана 16:33).

Чи можемо ми з вами повторити ці слова за Ісусом? Як часто ми молимося: «Господи, я потрапив у спокусу, визволи мене»? Як часто не з Божої волі, а з власної ми «йдемо назустріч спокуси», «створюємо критичні ситуації» і «даємо ворогу можливість спокушати нас». «Молячись "не введи нас у спокусу", ми повинні уникати спокуси настільки, наскільки це можливо» (Е. Уайт).

Велика боротьба, с. 509; Розум, характер, особистість, с. 237; Христос – надія світу, с. 712; Патріархи і пророки, с. 459).

Ольга
Стасюк

**ПРОДОВЖЕННЯ
в наступному номері**

ПОЧНІТЬ НОВИЙ РІК з теплішого ставлення

Оскільки в нас є дуже мало часу, будемо серйозно використовувати це мале. Біблія запевняє нас, що ми живемо у великий день викуплення. Символічний День викуплення був днем, коли весь Ізраїль упокорював свої душі перед Богом, визнавав свої гріхи та приходив до Господа зі скрушеною душею, жалкуючи про свої гріхи, у справжньому каятті та з живою вірою у викупну Жертву.

Якщо виникали труднощі, якщо мали місце заздрість, злоба, гіркота, злі підозри, визнайте ці гріхи, але не звичайним способом, а підійте до брата чи сестри особисто. Будьте конкретні. Якщо ви вчинили несправедливість одну, а вони – двадцять, визнайте цю одну так, немовби ви були головним кривдником. Візьміть їх за руку, і нехай ваше серце пом'якшиться під впливом Духа Божого. Скажіть їм: «Ти пробачиш мене? Я був неправий по відношенню до тебе. Я хочу виправити кожную несправедливість, щоб у небесних

книгах вона не значилася навпроти мого імені. Я повинен мати хорошу репутацію». Як ви думаєте, хто зможе встояти перед таким жестом?

Серед так званих послідовників Христа є занадто багато холодності й байдужості, занадто часто виявляється дух «мені все одно». Усі повинні виявляти турботу одне про одного, ревно охороняючи чужі інтереси. Любіть один одного. Тоді ми зможемо стояти, як міцна стіна проти хитрощів сатани. Серед ворожнечі та гонінь ми не приєднаємося до мстивих і не долучимося до послідовників вели-

кого бунтівника, особливою роботою котрого є обвинувачення братів, наклепи та бажання запламувати характери. Використаємо ж залишок цього року для того, щоб знищити кожне волокно гіркої кореня, поховавши його в могилі зі старим роком.

Почніть новий рік з теплішого ставлення, з глибшої любові до кожного члена Господньої родини. Згуртуйтеся. Разом ми вистіймо, порізно – впадемо. Займіть більш високу та благородну позицію, ніж будь-коли раніше (Рукописи Е. Уайт).

Діліться своєю ВІРОЮ

Павло писав віруючим у Солуні: «Адже від вас рознеслося Господнє Слово не лише по Македонії та Ахаї, а ваша віра в Бога долинула до кожної місцевості, так що нам не потрібно щось говорити» (1 Сол. 1:8). Місіонерська свідомість солунян вражає. Павло допоміг їм пізнати Слово Боже і навчив, що для духовного зростання вони повинні приводити людей до Христа. Вони сприйняли це настільки серйозно, що Павло написав: «Нам не потрібно про щось розповідати, адже ви свідчите». Очевидно, Павло був прекрасним пастором. Він навчив церкву свідчити, і його праця мала успіх. Павло взяв на себе відповідальність за місіонерську роботу.

«Апостол розумів, якою великою мірою він відповідальний за духовний добробут тих, які навернулися завдяки його праці. Він бажав, щоб вони зростали в пізнанні єдиного істинного Бога та посланого Ним Ісуса Христа. Часто у своєму служінні він зустрічав великі групи чоловіків і жінок, які любили Ісуса, схилився з ними в молитві, прохаючи Бога навчити їх зберігати з Ним живий зв'язок. Часто він радився з ними, як найкраще передати іншим

світло Євангельської Правди. І часто, перебуваючи в розлуці з тими, задля кого трудився, благав Бога вберегти їх від злого й допомогти стати ревними, активними місіонерами» (Е. Уайт. Дії апостолів. С. 262). Павло усвідомлював, що новонавернені зможуть залишитися вірними, тільки якщо ділитимуться своєю вірою. Він «відповідальний за духовний добробут тих, які навернулися завдяки його праці». Апостол хотів, щоб вони «зростали в пізнанні єдиного істинного Бога».

Ці два моменти пов'язані з приготуванням Церкви Ісуса. Вони спонукали Павла схилитися у молитві за віруючих, щоби Бог навчив їх підтримувати живий зв'язок з Ним. Павло знав, що християнин, який не молиться, не вивчає Біблію і не приводить людей до Христа, підходить занадто близько до краю духовної прірви.

«Найпершим спонуканням відродженого серця є бажання привести й інших до Спасителя»

(Е. Уайт. Християнське служіння, с. 101).

НЕХТУЮЧИ САМОКРИТИКОЮ, КРИТИКУЄТЕ ІНШИХ...

«Не судіть, щоб і вас не судили, бо яким судом судите, таким будуть судити і вас; і якою мірою міряєте, такою буде відміряно і вам»

(Матв. 7:1, 2).

Наші тіла складаються з того, що ми їмо та п'ємо; а характер нашого духовного досвіду залежить від того, чим живиться і що засвоює наш розум. Постійно звертаючи увагу на чужі помилки і вади, багато хто впадає в стан, який можна назвати релігійним розладом. Люди, які зайняті критичним аналізом слів і вчинків оточуючих, щоб знайти все негоже, не помічають доброго та приємного. Вони вживають не ту їжу, яка сприяє духовному здоров'ю і зростанню (Рукописи Е. Уайт 4а, 1893 р.).

Господу не до вподоби, коли Його народ, нехтуючи самокритикою, критикує інших. Це робота сатани. Беручись за таку справу, пам'ятайте: ворог використовує вас як зброя-

дя спокуси, щоб ті, які мають бути об'єднаними в злагоді й радості та збудовувати один одного найсвятішою вірою, конфліктували і скаржилися на гріхи інших людей. Христос не доручав вам нести на собі чужі гріхи. Ви не можете понести навіть свої гріхи. Тому будьте дуже обережні, щоб не приймати наругу на ближнього свого. Бог хоче, щоб Його народ був вільний. Невже ми не згадаємо, що вимовлене нами слово може ранили або зціляти? Невже ми не пригадаємо: яким судом судите, таким будуть судити і вас, – ми, хто, можливо, має значно більше можливостей, ніж ті, кого судимо?

Наші серця повинні з'якнутися в ніжності й любові одне до одного.

Ми можемо критикувати самих себе скільки завгодно. Хто критикує іншого, той показує, що потребує самокритики більше за інших. Моліться Богові, щоб Він показав вам, чого вам необхідно позбутися, щоб побачити Боже Царство...

Переможця чекає вінець. Чи бажаєте ви отримати його? Чи хочете з терпінням прямувати до тієї боротьби, яка перед нами? Тоді не шукайте чогось такого, за що можете засудити свого ближнього, а дивіться безпосередньо на Ісуса Христа. Споглядайте Його чистоту, тоді ви будете захоплюватися Ним та відображати Його подобу (Бюлетень Генеральної конференції, 23 квітня, 1901 р.)

Страх мотивує, але...

«І поставили міцно жертівника на його основі, бо були вони в страху від народів країв»

(Ездри 3:3).

У той рік Америка дізналася, що Радянський Союз розміщує ядерні ракети на Кубі. Я був студентом коледжу і членом великої громади, де тільки кілька членів приходили на молитовні зібрання в середу ввечері. Президент Кеннеді жорстко вимагав перемістити ракети знову в Радянський Союз, «а то...». Ми всі, здавалося, знали, що означає це «а то...», і відчували, що балансуємо на самому краю останнього смертельного ядерного конфлікту, який міг перетворити світ на отруйний попіл приблизно за 40 хвилин.

Тоді молитовне зібрання зібрало на 600 % членів більше. Добровільні молитовні групи організувалися по всьому начальному закладі. Молилися

вранці і ввечері. Розмови за столиками в кафе стали серйозними і духовними. Найкращий євангеліст не зміг би підняти більш стрімкого відродження.

І ракети були відкликані. Усі зітхнули з полегшенням, і життя повернулося в «нормальне русло». Рутинні справи витіснили молитви. Обговорення результатів футбольних матчів стало життєво важливою темою за столом, і молитовні зібрання знову стали відвідувати одиниці – лише найвірніші.

Пробудження завжди починається під час кризи. Однак той факт, що воно таке нетривале, піднімає питання про його достовірність. Страх – велика мотивація, але він дуже поганий учитель. Він підштовхує людей до дії, але

не в змозі надати цим діям ні глибокого змісту, ні постійності. Страх спонукає багатьох людей прийти до Христа, подібно до того, як вогонь жене їх до пожежної драбини, але він не може служити їм переконливою причиною залишитися з Христом назавжди.

Нам не дано судити мотиви людей, це може робити тільки Бог, Який знає серця. Слово Боже говорить про єврейських полонених, які повернулися з Ездрию відновлювати Єрусалим: вони перебували в страху. Побачивши роздратування місцевого населення, вони побудували головний жертовник, щоб молитися Богові про безпеку. Вранці і ввечері вони приносили жертви, пам'ятаючи своє багаторічне нехтування цим служінням перед полонем. Ситуація мала всі ознаки істинного релігійного пробудження.

Однак наступні роки показали, що багато з них у своєму страху нічого не навчилися. Хоч вони, як і раніше, з більшою ретельністю практикували релігійні форми, останні стали для них порожніми ритуалами, що не дають істинного знання про характер Бога, Якому вони поклонялися. Істинна віра заснована не на бажанні уникнути стріли або мін противника, а на постійних близьких відносинах з Богом.

Дік Уїнн

ПЕРЕЖИТКИ ПРОШЛОГО?

На Баффало (штат Нью-Йорк) надвигалась буря. Расположенный на северо-восточном берегу озера Эйр, этот город никогда не подвергался такому сильному ветру, как в первые дни октября 1844 года. Но, несмотря на столь ненастную погоду, собралось множество людей, чтобы послушать объяснения Чарльза Фитча, почему Иисус скоро придет.

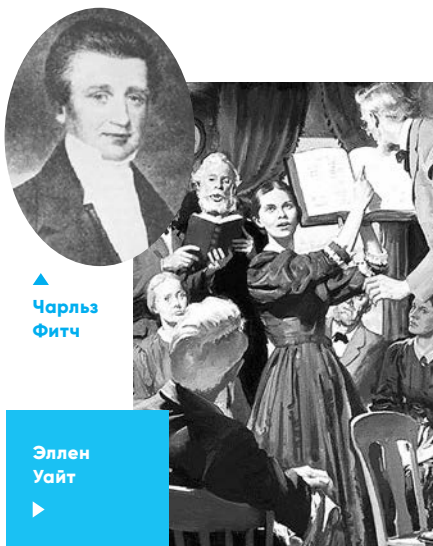
С помощью схемы пророчеств, нарисованной им несколько лет назад, Фитч обращал внимание слушателей на пророчества из книг Даниила и Откровения, показывая на примере каждого зверя, как точно исполнилось пророчество. Фитч, хорошо образованный проповедник, работал с известным евангелистом Чарльзом Финни. Он был пастором в нескольких церквях в Новой Англии, а также в церкви на Мальборо Стрит в Бостоне. Фитч написал брошюру «Рабовладельчество, взвешенное на весах истины и иллюстрация его сравнительной вины». Пытаясь описать ужасы рабства, Фитч говорил: «Зло имеет размеры, которые я не в силах описать; и вина – чернота, которую нельзя закрасить ничем иным, кроме пера, обмакнутого во тьму бездонной пропасти».

ОГРОМНЫЙ ИНТЕРЕС

Когда Фитч был в Бостоне, кто-то дал ему экземпляр лекций Уильяма Миллера под названием «Доказательства из Писания и история Второго пришествия Христа». Фитч с энтузиазмом изучил эти лекции. В своем письме к Миллеру он засвидетельствовал о том, что прежде не испытывал такого большого интереса к какой-либо другой книге, кроме Библии. В своей церкви Фитч проповедовал о Втором пришествии, что вызвало не меньший интерес у его прихожан. Через три дня он выступил с этой темой перед пасторской ассоциацией в Бостоне. Надеясь на теплый прием, Фитч принес 12 экземпляров «Доказательств» Миллера для того, чтобы раздать их. К сожалению, реакция ассоциации была негативной и сопровождалась резкими насмешками и осуждением. На какое-то время Фитч потерял веру в адвентистскую весть и вернулся к своим прежним взглядам.

ВЗГЛЯДЫ НА ОСВЯЩЕНИЕ

Хотя Фитч и уступил давлению единомышленников, он продолжил усердно изучать Библию. В 1839 году, будучи пастором в Свободной пресвитерианской церкви в Ньюарке, штат Нью-Джерси, Фитч написал трактат «Взгляды на освящение», в котором представил свое исповедание веры, уделив особое внимание теме освящения божественной благодатью через Священное Писание. Книга Фитча побудила некоторых дать

▲
Чарльз
Фитч

▲
Эллен
Уайт

ему прозвище «перфекционист». Была создана комиссия, чтобы наставить Фитча в его взглядах, которая приняла Резолюцию осуждения, заявив, что его взгляды являются опасным заблуждением, и потребовала, чтобы он прекратил проповедовать на эту тему.

Опровергая доводы критиков, Фитч написал: «Могу ли я сказать Божьему народу, что на протяжении всей своей жизни он не имеет Спасителя от греха; что, как долго бы он ни жил, как бы усердно ни трудился в поисках пути жизни, как бы горячо ни молился и как бы сильно ни верил в то, что его Спаситель исполнит обетования, он безнадежно обречен так или иначе грешить против Искушителя, которого любит, до самой своей смерти; что все его старания и вопли о помощи напрасны, и что он, должно быть, в какой-то мере, выступает против сердца бесконечной любви, пока его не освободит беспощадный монстр смерти?» Фитч был непреклонен. Он больше не боялся осуждения и насмешек. Веря в то, что призван проповедовать благословенную доктрину освящения по вере во Христа, вскоре Фитч оставил пресвитерианскую церковь Ньюарка.

НАДЕЖДА НА ВТОРОЕ ПРИШЕСТВИЕ

В 1841 году Йосия Литч, терапевт и проповедник-миллерит, стал убеждать Фитча вновь задуматься об истине о Втором пришествии, утверждая: «Вам нужно совместить доктрину о Втором

Уильям Миллер

пришествии с доктриной о святости». После дальнейших исследований и молитв Фитч полностью принял весть о скором возвращении Христа. Он стал одним из наиболее уважаемых и любимых проповедников-миллеритов. Он был известен своим состраданием к людям, заботой об их спасении и серьезностью в изучении Библии. Изучив 14-ю и 18-ю главы Откровения, Фитч пришел к выводу, что к Вавилону, названному «павшим», относится не только Римская католическая церковь, но и отступившие протестантские церкви. Он прочитал сильную проповедь «Выйди из нее, Мой народ» и вскоре опубликовал ее. На нее откликнулись тысячи людей. Многие из них покинули церкви, куда ходили с детства, и присоединились к народу, основывающему свои взгляды на Библии, который ожидал скорого возвращения Христа.

КРЕЩЕНИЕ В ОЗЕРЕ ЭЙР

Когда Чарльз Фитч проповедовал в тот штормовый день в Буффало, люди поверили, что этот человек проповедует библейскую истину. Новообращенные попросили о крещении и были крещены в озере Эйр. Когда после крещения Фитч в мокрой одежде возвращался домой, дул ветер. Однако проповедник не успел далеко уйти. Он встретил еще одну группу желающих получить крещение и вернулся на озеро, чтобы крестить их. По пути домой Фитч вновь встретил людей, желающих креститься. Не обращая внимания на холодный ветер и мокрую одежду, он вернулся на озеро и крестил их. На следующий день, несмотря на плохое самочувствие, проповедник отправился на назначенную встречу. К сожалению, он заболел пневмонией и умер в октябре 1844 года в возрасте 39 лет.

Чарльз Фитч не успел стать частью «малого стада», впоследствии названного адвентистами седьмого дня. Но он проявил те же качества характера и духовную стойкость и проповедовал почти такую же весть, как и первые адвентисты, которые продолжили исследовать Священное Писание, делаясь светом с другими, и в конце концов организовали Церковь адвентистов седьмого дня. Фактически, Фитч является одним из немногих, о которых Э. Уайт было показано, что они будут на небе (см. Ранние произведения, с. 17). ▶

НЕДОСТАТНЬО УВАГИ

Дух пророцтва неодноразово наголошує на тому, що спасіння душ «має стати справою всього життя кожного, хто сповідує Христа». Кожного! Не деяких, а всіх! Євангеліє вже було б проголошене по всьому світу, якби ми керувалися планом Ісуса Христа і зробили хоча б щось, щоб спонукати кожного члена Церкви звернути увагу на своїх друзів, родичів і сусідів. Однак, на жаль, Божий план став просто «одним з методів» серед багатьох інших. І це не тільки сьогодні. Наприкінці XIX століття Еллен Уайт писала: «Кожна спасенна Христом душа покликана працювати в Його ім'я для спасіння заблудлих. Цією роботою знехтували в Ізраїлі. Чи не

нехтують нею сьогодні ті, хто визнає себе послідовником Христа?» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 191). Звернемо увагу на слово «знехтували». Вони не відмовлялися виконувати цю роботу, але просто вважали її не надто важливою, не приділяли їй достатньо уваги.

Ми вважаємо, що у нас, як християн, усе гаразд, тоді як ми постійно стурбо-

вані пошуком якогось «революційного» методу проповіді Євангелія – такого, який не вимагав би великих витрат і зусиль з нашого боку і давав швидке зростання членства в Церкві. А ви просто розповідайте про Бога, у Котрого вірите, про ваші досвіди і живіть справжнім християнським життям. Результат дасть Бог...

ВОПРОС/ОТВЕТ

ПЕРЕЖИТКИ ПРОШЛОГО?

ВЫМЫСЕЛ ИЛИ ФАКТ?

Верим ли мы по-прежнему в библейскую весть, которая побудила искренние души выйти из Вавилона и стать частью Остатка, соблюдающего заповеди Божьи и имеющего свидетельство Иисуса Христа (Откр. 12:17)? Верим ли мы все еще в вернейшее пророческое слово (2 Петр. 1:19)? По-прежнему ли сегодня актуальны пророчества из книг Даниила и Откровения, или они являются пережитками прошлого? Принимаем ли мы весть о служении Христа в Небесном святилище? По-прежнему ли мы верим, что Бог не только достаточно милостив, чтобы оправдать нас, но и достаточно могуществен, чтобы освятить нас?

По-прежнему ли мы с терпением ожидаем и приближаем день Второго пришествия Христа (2 Петр. 3:12)? По-прежнему ли Божья истина, отраженная в Библии, имеет для нас более важное значение, чем мнение других? Я молюсь о том, чтобы каждый из нас понимал, что мы не следуем «хитросплетенным басням», «ибо мы возвестили вам силу и пришествие Господа нашего Иисуса Христа» (см. 2 Петр. 1:16), но будем «держаться исповедания упования неуклонно, ибо верен Обещающий» (Евр. 10:23). Иисус скоро придет!

Тэд
Вильсон

Какова взаимосвязь между ВЕРОЙ, НАДЕЖДОЙ И ЛЮБОВЬЮ В 1 КОР. 13:13?

«А теперь пребывают сии три: вера, надежда, любовь; но любовь из них больше» (1 Кор. 13:13).

Эти три христианских добродетели часто упоминаются в Новом Завете, что демонстрирует их важность в христианской жизни (см. 1 Фес. 1:3; 5:8; Гал. 5:5, 6; Евр. 6:10–12; 1 Петр. 1:21, 22). Посередине этой триады находится надежда, словно, выступая в качестве моста между верой и любовью. Надежда направляет христиан к будущему, вера наполняет надежду смыслом, а любовь побуждает их к служению.

ВЕРА И НАДЕЖДА

Настоящее не является окончательным выражением небесной реальности. Наступает нечто новое и замечательное. Надежда всегда готова ждать, доверять и терпеть. Надежда подобна якорю (см. Евр. 6:19, 20). Так как надежда заключается в полном доверии Божьим обетованиям, в признании Его надежности, вера, как доверие и зависимость от Бога, неотделима от надежды. Вера сообщает надежде, что Иисус не только Тот, Кто придет, но и Тот, Кто уже приходил и принес нам примирение и дарует надежду и прочное основание на время ожидания. Вместе вера и надежда напоминают верующим, что они лишь странники, направляющиеся в небесный город (см. Евр. 11).

НАДЕЖДА И ЛЮБОВЬ

Надежда активна и, по сути, не позволяет любви стать простой сентиментальностью, настолько одержимой своим ближайшим окружением, непосредственными нуждами людей, чтобы забыть о достижении спасения. Любовь побуждает

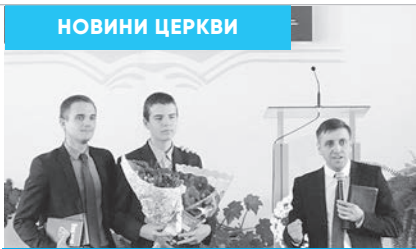
надежду действовать в настоящем. Она характеризуется свободой от эгоизма и страданий, делает это состояние ощутимым здесь и сейчас в бескорыстной заботе о других (ср. Евр. 6:10, 11). Любовь делает надежду значимой в настоящем времени. Образцом такой жизни является Иисус (Мф. 4:23). Элементы надежды последнего времени (напр., свобода от болезней и сил зла) были представлены в служении Иисуса, чтобы показать качество жизни в Божьем Царстве.

ВЕРА, НАДЕЖДА, ЛЮБОВЬ

Эти три библейских добродетели неестественны для людей. Они являются результатом Божьего присутствия в нашей жизни через силу Святого Духа. Наибольшей из этих трех добродетелей является любовь. В этой триаде любовь заверяет нас, что вера и надежда берут свое начало в Боге, Который по природе есть любовь. Вместе вера, надежда и любовь являются основной характеристикой верующих. Те, кто связан с Богом через Христа, имеют в центре своего религиозного опыта веру в работу Христа ради них, надежду, которая заявляет о скором осуществлении великого спасения, и любовь, которая разрушает их оковы эгоизма и побуждает их к служению Богу и ближним.

НОВИНИ ЦЕРКВИ

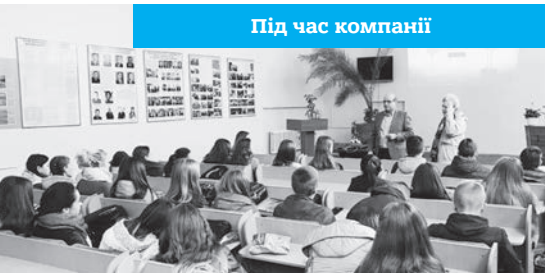

Привітання новохрещеного

«Християнська психологія»

У місті Володимир-Волинському пройшла євангельська компанія «Християнська психологія» за участі психологів з Іспанії Антоніо Дель Піно та його дружини Пілар. Вони запропонували серію цікавих лекцій як організувати своє життя, про володіння емоціями, як поважати себе, про небезпеку стресу, депресію, а також про сімейні стосунки. Після завершення компанії один юнак уклав завіт з Богом й шестеро осіб виявили бажання вивчати біблійні уроки, аби згодом охреститися.

Під час компанії

500

студентів отримали звання «Учитель Біблії»

Іван Чернушка понад 20 років є директором Буковинського біблійного інституту. За 25 років існування інституту випустили понад 500 студентів за фахом «Учитель Біблії». Після закінчення біблійного інституту випускники можуть вивчати з охочими Біблію, викладати біблійні дисципліни, християнську етику в дитячих садках, середньо-освітніх школах, на якихось курсах. Навчатися в інституті можуть люди будь-якого віку, кожен, хто прагне духовно зростати.

Викладачі та студенти Буковинського біблійного інституту

Духовий оркестр на Поділлі відзначив 10-річний ювілей

Об'єднаний духовий оркестр Церкви Адвентистів сьомого дня на Поділлі відзначив десяті річницю потужним та натхненним концертом у Вінницькій виправній колонії №86.

Склад оркестру налічує 20 осіб, 11 з яких є пасторами церкви. Вони завітали до в'язниці з метою захопити ув'язнених до вивчення Слова Божого. Урочиста програма відкривала історичні та біблійні кроки поширення та проникнення живої

Служіння в церкві

віри у живого Бога в людські серця. П'ять стовпів, на яких має будуватися тверде переконання християнства, виділялося ведучим концерту Миколою Шкаліковим: «Тільки Писання! Тільки Христос! Тільки віра! Тільки благодаттю! Тільки Богу слава!» Керівниками оркестру є Михайло Кумчак та Володимир Гуменюк. Вірш-каяття, який розповів автор-в'язень Василь, не залишив байдужим нікого з присутніх на концерті. Ув'язнені, які відвіду-ють молитовну кімнату, приготували подарунки для оркестру. Адміністрація установи висловила щире подяку та надію, що з учасниками оркестру вони ще обов'язково зустрінуться. Слава Богу, що музика духового оркестру наближає людей до Бога.

Ресурси для слабовидящих тепер доступні во всем мире

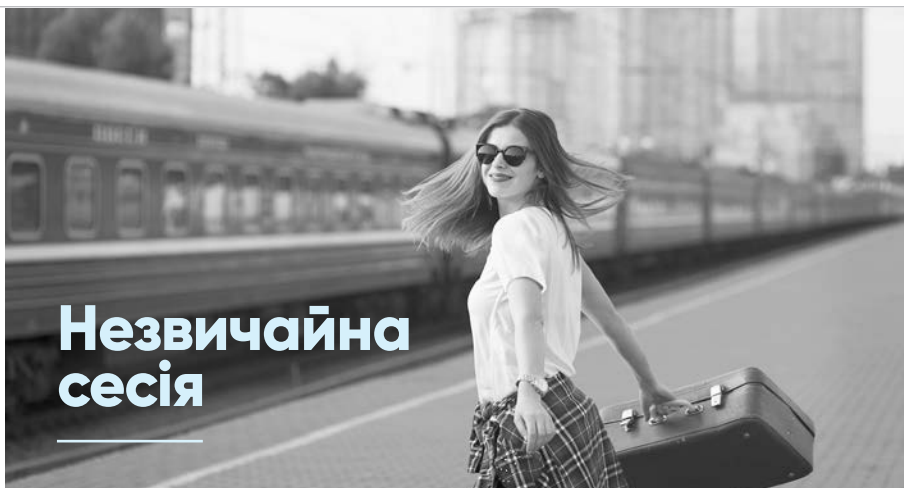
Ларри Еванс, директор Отдела служения людям с особыми потребностями ГК

Сотрудничество христианской службы звукозаписи для слабовидящих (Christian Record Services) и адвентистского служения людям с особыми потребностями способствует увеличению ресурсов для людей, которые имеют слабое зрение. Объявление о совместных усилиях по предоставлению ресурсов людям с нарушением зрения было сделано 17 октября на Годичном совещании Церкви адвентистов седьмого дня в Батл-Крике, штат Мичиган, США.

«Люди с нарушением зрения не только нуждаются в вести Евангелия, но также имеют право исполь-

зовать духовные дары, которые дал им Бог», – сказал на Генеральной конференции Ларри Еванс, директор Отдела служения людям с особыми потребностями ГК. Служение Церкви АСД людям с особыми потребностями направлено на то, чтобы вдохновлять, оснащать и способствовать мобилизации тех, кто служат Богу и обществу. Христианская служба звукозаписи для слабовидящих (Christian Record Services) и национальные лагеря для слепых детей являются служением, которое позволяет людям с нарушением зрения быть максимально вовлеченными в жизнь общества.

Незвичайна сесія

Вийшовши заміж за пастора, я переїхала жити з Білої Церкви до Ужгорода, і перейшла на третій курс Уманського державного педагогічного університету за спеціальністю «Музичне мистецтво, соціальна педагогіка». У зв'язку з переїздом, змушена була перевестися на індивідуально навчально-дослідницький план. Влаштувавшись на роботу за профілем, я принесла довідку з місця праці в університет і таким чином змогла навчатися на денній формі навчання, але доволіно відвідуючи пари. У жовтні ми з чоловіком дізналися, що незабаром у нашій сім'ї буде поповнення. Це була для нас велика радість. На навчання я приїжджала до шостого місяця вагітності. Потім за станом здоров'я було вже важко.

Наближався час літньої сесії і водночас пологів. Я поїхала достроково здавати

сесію, але Бог зупинив мене. Я зійшла з потягу, оскільки мені стало дуже погано. Хоч до сесії я добре підготувалася і готова була її скласти.

Коли настав час сесії, зателефонували з деканату і попередили, що мені потрібно особисто приїхати для складання іспитів. Я була схвильована, не знала, що робити. Пояснила ситуацію, що мені через кілька тижнів народжувати, що я готувалася до іспитів, навіть у потяг сіла, щоб приїхати в університет і скласти сесію, але за станом здоров'я не змогла доїхати. Сесію можна було або скласти, або оплатити. Платити я дуже не хотіла, а скласти своїми силами теж не мала можливості, тож не знала, як бути.

Секретар декана дуже добре мене знала ще до того, як я перевелася на індивідуальне навчання. Знала мене як

відмінницю, старосту групи й активну студентку. Секретар сказала, що порається з деканом і щоб через півгодини я їй перетелефонувала. Поклавши слухавку, я помолилася: «Господи, Ти знаєш, що я дуже не хочу платити гроші, але поняття не маю, як скласти сесію. Надіюся лише на Тебе, і тільки Ти можеш зробити чудо». Перетелефонувавши, я запитала, що ж вирішили з сесією. У відповідь чую: «Дарино, деканат порадився, ми тебе всі підтримуємо. Ти спокійно народжуй і не хвилюйся за сесію». Я збентежено запитую: «Я не зрозуміла, що маю зробити з іспитами?» У відповідь: «Усе, сесія в тебе здана! Спокійно народжуй, і бажаємо легких пологів».

Щоб ви розуміли, потрібно було закрити вісім форм контролю! Я декілька хвилин була шокована і не могла нічого відповісти, але подякувати Богові в такому стані я змогла. Звісно на очі нахлинули сльози радості, і молитва хвали полетіла до Господа. Завдяки Богу мені зарахували сесію так, що ще й моя стипендія збереглася.

Для мене це був важливий урок, що навіть у такій, здавалося, безвихідній ситуації, коли я майже зневірилася, Бог укотре показав, що для Нього немає нічого неможливого. Головне вірити всім серцем!

Дарина
Прокопеч

«Смысл жизни для себя ты определила...»

В школе, где мы с сестрой учились, была шестидневная рабочая неделя. На протяжении всего времени обучения нам не раз приходилось объяснять учителям, почему мы не посещаем занятия по субботам.

Пришло время выпускных экзаменов в 9-м классе. Один из экзаменов по профильному предмету поставили на субботу. Я заблаговременно подошла с этим вопросом к завучу нашей школы Наталье Юрьевне, так как именно она занималась составлением расписания экзаменов. Завуч внимательно выслушала мою просьбу о переносе экзамена и сказала, что все будет в порядке.

Время шло, ситуация не менялась. За неделю до экзамена Наталья Юрьевна сказала, что вызывает моих родителей в школу. Меня это очень сильно взволновало, и я обратилась к Богу в молитве с просьбой, чтобы Он смягчил сердце Натальи Юрьевны. Но даже если бы этого не произошло, я твердо решила, что не пойду на экзамен в субботу. Поддержкой для меня было обетование: «Притом знаем, что любящим Бога, призванным по Его изволению, все содействует ко благу» (Рим. 8:28).

На следующий день мы с мамой пришли в кабинет завуча. Наталья Юрьевна настаивала на том, чтобы мама повлияла на меня и обеспечила мое присутствие на экзамене в субботу. Моя мама не была адвентисткой, но заявила, что я вполне взрослая, чтобы принимать такие решения самостоятельно и что она уважает мой выбор. Из этой беседы завуч сделала вывод о том, что я попала в какую-то секту, а моим родителям нет до этого никакого дела. После беседы с завучем мы направились к директору школы. Он предложил, чтобы я сдала экзамен по любому другому предмету, который проходит не в субботу. Так и решили. Бог помог мне благополучно сдать все экзамены и окончить 9-й класс.

Вопреки советам мамы, после 9-го класса я решила остаться в той же школе до окончания 11-го класса. Мама очень переживала из-за предвзятого отношения ко мне завуча школы, но за следующие два года учебы мои отношения с Натальей Юрьевой кардинально изменились.

Когда я оканчивала школу, в выпускном альбоме Наталья Юрьевна написала мне такие слова: «Сущность всякой веры состоит в том, что она придает жизни смысл. У тебя есть вера, значит, и смысл жизни для себя ты определила».

Светлана
Хаджиогло

Спасены ли вы?

Попадете ли вы на небо, если сегодня ночью умрете?

Несколько лет тому назад в церкви на юге Лондона один посетитель попросил разрешения поделиться своим опытом. Пастор С., посмотрев на часы, предоставил ему три минуты, и он тотчас же начал свой рассказ: «Я нахожусь здесь не так давно. Прежде я жил в Австралии, в Сиднее. Однажды, желая навестить своих родственников, я шел по Джордж-стрит. Какой-то маленький седой человек выступил мне навстречу из подъезда магазина, протянул трактат и сказал: «Извините, уважаемый, спасены ли вы? Попадете ли вы на небо, если сегодня ночью умрете?» Я был ошеломлен этими словами, так как меня никто никогда ни о чем подобном еще не спрашивал. Я вежливо поблагодарил его, но в течение длительной поездки в Лондон был очень этим озадачен. Затем я наладил контакт с одним христианином, который привел меня к Иисусу».

Спустя некоторое время пастор С. полетел в южную Австралию. В одной из местных общин после богослужения к нему подошла женщина, которая хотела получить совет. Пастор С. расспросил вначале о ее отношениях с Богом. «Раньше я жила в Сиднее. Однажды решила проведать своих друзей, но прежде захотела сделать кое-какие покупки на Джордж-стрит. Перед одним из магазинов стоял небольшой седовласый человек. Он предложил мне брошюру со словами: «Извините, уважаемая, спасены ли вы? Попадете ли вы на небо, если сегодня ночью умрете?» Этими словами он нарушил мой покой. Так что теперь я – христианка» – ответила женщина.

Пастор С. был очень удивлен тем, что буквально в течение двух недель, находясь в разных концах земли, услышал два одинаковых свидетельства. Затем он улетел в западную Австралию, где

должен был проповедовать в одной из церквей. После богослужения его пригласил на обед пресвитер этой общины. Поинтересовавшись в разговоре, как и когда тот стал христианином, пастор С. услышал следующее: «С 15 лет я посещал свою общину, не имея никаких близких отношений с Иисусом. Я делал вместе со всеми то, что и другие. Меня даже выбрали пресвитером. Три года тому назад я был в командировке в Сиднее. Прогуливаясь по Джордж-стрит, я обратил внимание на пожилого человека, который держал в руках какой-то листок. Он спросил меня: «Извините, уважаемый, спасены ли вы? Попадете ли вы на небо, если сегодня ночью умрете?» Я начал объяснять ему, что являюсь пресвитером общины, но это не произвело на него никакого впечатления. Всю дорогу домой я был в негодовании, а затем рассказал об этом своему пастору. Мы много рассуждали с ним на эту тему, и в результате я стал ближе к Господу».

Об этих трех случаях пастор С. рассказывал на конференции в Лондоне. После его рассказа вперед вышли четыре пожилых пастора и засвидетельствовали, что 25-30 лет тому назад они получили точно такие брошюры, на той же самой улице Сиднея и с точно такими же вопросами. На следующей неделе пастор С.

полетел на побережье Карибского моря, рассказал и там эти опыты о брошюре и маленьком седом человеке. После проповеди к нему подошли еще три члена церкви и рассказали, что 15-20 лет тому назад этот вопрос на Джордж-стрит спас и их.

Затем он улетел на встречу в США. Организатор встречи поделился с ним своим опытом, как лично он нашел Христа: «Это было какое-то чудо. Я служил матросом и вел недостойный образ жизни. Однажды во время увольнительной я, совершенно пьяный, сел не в тот автобус и случайно оказался на Джордж-стрит. На остановке один маленький человек, показавшийся мне привидением, ткнул мне в руки брошюру со словами: «Моряк, спасены ли ты? Попадешь ли ты на небо, если сегодня ночью умрешь?» Меня тут же охватил страх перед Богом, я побежал обратно на корабль. Этот вопрос обратил меня к Нему».

Шесть месяцев спустя пастор С. оказался в северной Индии, где собрались на совещание миссионеры. Руководитель местной миссии пригласил его к себе домой. Пастор спросил служителя, как он, индус, смог найти путь ко Христу. «Находясь на дипломатической службе, я путешествовал по всему миру. Однажды я посетил Сидней. Сделав кое-какие покупки, нагруженный подарками для своих детей, я шел по Джордж-стрит. Вдруг вежливый маленький человек буквально вырос передо мной, предложил мне брошюру и задал вопрос: «Извините, уважаемый, спасены ли вы? Попадете ли вы на небо, если сегодня ночью умрете?» Я поблагодарил его, но этот вопрос не давал мне покоя. Вернувшись домой, я нашел своего священника и учителя-индустиста, но тот ничем не мог мне помочь, однако посоветовал обратиться ко одному миссионеру, который может удовлетворить мое любопытство. Это был хороший совет, потому что миссионер в тот же день обратил меня ко Христу. Я оставил дипломатическую службу и сегодня руковожу большой группой миссионеров, которые привели ко Христу уже более 100 тысяч человек».

Восемь месяцев спустя пастор С. опять оказался в Сиднее и спросил у местного проповедника, не слышал ли тот что-нибудь о маленьком седом человеке, который так прилежно распространяет брошюры на Джордж-стрит. Тот ответил: «Конечно, я знаю его, но вряд ли он сейчас занимается этим, так как уже очень стар и немощен. Мы можем его навестить, если хотите». Через два дня, постучав в дверь одной скромной квартиры, они увидели маленького старого человека, который сердечно их приветствовал и предложил чаю. Он был так слаб, что его руки дрожали,

«Усюди спостерігається тенденція до заміни індивідуальної роботи діяльністю організацій. Людська мудрість схильна до консолідації, централізації, спорудження великих церков і закладів. Чимало людей полишають добродетель на заклади й організації, позбавляючи себе контакту зі світом, тому їхні серця холонуть. Вони замикаються в собі та стають нечутливими. З їхніх душ зникає любов до Бога і людини. Христос доручає Своїм послідовникам особисто звершувати роботу, котру не можна доручати комусь іншому. Служіння хворим і бідним, проповідь Євангелія загиним не варто доручати комітетам і добродетельним організаціям. Особиста відповідальність, особисті зусилля, особиста жертвність – це вимога Євангелія» (Е. Уайт. Служіння зцілення, с. 147).

Досить йти проти Божого Закону

Щодня Бог робить щось неймовірне в нашому житті, але дуже часто ми цього не помічаємо і сприймаємо як належне. Те, що зі мною сталося, залишило слід у моєму серці.

Я працюю в п'ятизірковому готелі однієї з країн Європи. Я швидко підіймалася кар'єрною драбиною. Почала працювати в одному з ресторанів готелю, але потім мені захотілося чогось нового і перейшла на рецепцію, оскільки мене завжди приваблювало живе спілкування з людьми. Спочатку я була звичайним адміністратором, потім наглядцем, а згодом, отримала посаду помічника менеджера рецепції.

Я завжди була віруючою людиною, але відійшовши від Бога, почала працювати по суботам. Настав момент, коли я сказала собі: «Досить! Досить ходити на роботу зі сльозами на очах і йти проти Божого Закону! Тебе ж це болить! Можливо, варто почати жити так, як цього бажає твоє серце, а не як диктує суспільство?»

У туристичному бізнесі субота не може бути вихідним днем для людей, які працюють на рецепції, оскільки вона діє 24 години на добу 7 днів на тиждень. Проте Господь допоміг мені.

Я розуміла, що чим вища моя посада, тим швидше постане питання про чергування на вихідних. Під час такого чергування працівник має перебувати в готелі 24 години на добу з п'ятниці до понеділка, що, як ви розумієте, зовсім не входило в мої плани. Цей день настав набагато швидше, ніж я

могла собі уявити. Коли я пояснила менеджеру з відділу кадрів, що не можу працювати по суботам через свої релігійні переконання, вона відразу ж відправила мене до генерального директора, оскільки лише він може схвалювати певні рішення.

На той час я була на роздоріжжі і не знала, що саме мені робити: повертатися додому чи залишатися там, де я є, просто на іншій посаді. Ця ситуація могла розставити всі крапки над «і», а це, здавалося, було б чудовим вирішенням проблеми. Я щодня просила Бога показати мені, чого Він хоче, бо лише Він знає, що для мене краще.

Залишалося декілька днів до розмови, яка могла повернути моє життя на 180°. Я сильно не переживала, оскільки повністю довірилася Богові, бо Він обіцяв, що ті, хто шукають Його, обов'язково знайдуть. Я була готовою до того, що мені скажуть: «Або ти працюєш, так як і всі, або звільняєшся». Відверто кажучи, подумки я вже пакувала валізи, оскільки за десять років існування цього готелю жодній людині за будь-яких обставин не робили навіть маленьких винятків щодо чергування на вихідних.

Розмова пройшла неймовірно легко. Бог допоміг підібрати правильні слова. Як виявилось, наш генеральний дирек-

тор теж вірить у Бога, хоч і має хибне уявлення про Нього. На початку розмови він намагався мене переконати, що можна вірити в Бога і працювати по суботам. Коли стало зрозуміло, що на мене це не діє, він спробував мені довести, що я не матиму завжди генерального директора, який поважатиме мої релігійні переконання і настане момент, коли потрібно буде обирати між Богом і роботою. Я пояснила, що вже прийняла рішення щодо цієї ситуації, компромісу в питанні суботи більше не буде, і якщо мені потрібно піти для того, щоб мати вихідний у суботний день, готова це зробити прямо зараз. Саме тоді він зробив виняток для мене. Більше того, тепер багато людей запитують, що саме я роблю в суботу і яку церкву відвідную. Таким чином мої колеги дізнаються про церкву Адвентистів сьомого дня.

Дякую Богові, що повернув мене до Себе і не дозволяє мені вносити свої корективи в Його сценарій мого життя. Пам'ятайте, те, що здається неможливим для людини, завжди можливе для Господа.

Габрієлла Ференці

подавав чашку. Пастор С. розказав йому обо всіх услышанних им свидетельствах. У старика по щекам катились слезы.

Затем он рассказал свою историю: «Я был матросом на военном корабле и вел распутную жизнь. Однажды наступил кризис, который грозил разрушить всю мою жизнь. Один из моих сослуживцев, которому я доверился, не оставил меня в беде, а помог, показав путь к Иисусу. С тех пор моя жизнь круто изменилась. Я был так благодарен Богу, что пообещал Ему ежедневно передавать это простое свидетельство минимум десяти людям. Иногда я был болен и не мог этого делать, но навёрстывал упущенное в другое время, когда чувствовал себя лучше. Выйдя на пенсию, я выбрал себе постоянное место на Джордж-стрит, где ежедне-

вно можно встретить сотни людей. Конечно, очень многие не хотят брать брошюры, но есть и такие, кто вежливо и с благодарностью принимает их. Сорок лет я раздавал эти брошюры, но еще ни разу не слышал, чтобы кто-то через них пришел ко Христу».

40 лет подряд он показывал свою любовь и благодарность Иисусу, не получая никакого ответа на свое служение. Этот простой человек передал Благую весть более 150 тысячам человек. Только Бог знает, сколько он приобрел для вечности! Две недели спустя после визита пастора он умер. Можно ли представить себе награду, какую он получит на небе? О нем никогда не писал в христианских газетах и журналах, не печатал его фотографии, как успешного миссионера, но на небе его имя будет известным.

«Коли ви працюєте там, де душі тільки починають позбуватися пелени, яка застигає їхні очі... ви повинні бути обережними, щоб тим, як ви викладаєте їм істину, не викликати в них упередження і не зачинити для істини двері їхніх сердець. Погоджуйтеся з людьми в усьому, у чому можна погодитися з ними без шкоди для істини. Нехай вони побачать, що ви любите їхні душі й бажаєте бути в згоді з ними, наскільки це можливо»

(Е. Уайт. Євангелізм, с. 140, 141).

Ніколи не пізно почати все спочатку

Коли Бог веде людину по життю, Він не завжди обирає найкоротший маршрут. Ми знаємо, що Господь часто свідомо не вів ізраїльтян легким шляхом: «І сталося, коли фараон відпустив був той народ, то Бог не повів їх дорогою землі филистимської, хоч була близька вона. Бо Бог сказав: "Щоб не пожалкував той народ, коли він побачить війну, і не вернувся до Єгипту"»

(Вих. 13:17, 18).

Звісно, у Бога були на це свої причини. Він знав, що ізраїльтяни не готові до можливої війни з филистимлянами, через землю яких вони мали пройти. Вибраний народ не міг зрозуміти, чому Бог привів його прямо до Червоного моря. У людей було багато запитань до Господа. Що далі? Бог загнав їх у безвихідь? Вони ж ніяк не зможуть перетнути море?! Наближаючись до берега, ізраїльтяни дізналися, що фараон передумав відпускати своїх рабів. Він зібрав військо, щоб наздогнати й повернути їх назад.

Побачивши фараона, народ злякався, але Мойсей не втрачав віри. Він надихнув людей покласти на Господа: «**Не бійтеся! Стійте, і побачите спасіння Господа, що вчинить вам сьогодні. Бо єгиптян, яких бачите сьогодні, більше не побачите їх уже повіки! Господь буде воювати за вас, а ви мовчіть!**» (Вих. 14:13, 14). І Бог спас ізраїльтян. Він розділив води Червоного моря, щоб народ зміг пройти по сухому дну. А коли вороги кинулися наздоганяти ізраїльтян, Бог знову зімкнув води моря.

Цього року багато хто з нас теж ставив запитання Богові. Хтось отримав відповіді, а хтось – ні. Упевнена, у

новому 2019 році в нас теж буде багато запитань до Бога. Іноді тобі може здаватися, що ти стоїш на узбережжі Червоного моря, у безвиході, і Бог веде тебе дивним та довгим шляхом. Ти багато чого не розумієш. Проте яка перешкода не стояла б на твоєму шляху – море, гора чи людина, – якщо Бог хоче бачити тебе на протилежному боці, Він проведе тебе туди. Довіряй Йому. Не бійся, стій твердо й уважно дивися, адже Його мета – спасти тебе.

Останнім часом чую, що люди не хочуть розпочинати нове життя. Вони задоволені тим, що мають, своєю усталеною повсякденністю та оманною стабільністю. Життя справжнього християнина – це процес невинного духовного зростання. Ніколи не пізно почати все спочатку. Немає нічого настільки хорошого, що не можна було би покращити.

Якщо цей рік був для тебе чудовим, благословенним, світлим, багатим на досвіди, дякуй Богові за Його милості. Якщо ж він видався важким для тебе, дякуй Господу за те, що серед труднощів і випробувань Він шліфує твій характер, адже нещастя вчать тебе цінувати радість.

Увійди в новий рік з упевненістю, що могутній Бог, Котрий супроводжував тебе до цього часу, буде з тобою й 2019 року. Ухопись за сильну руку Ісуса. Зроби Його центром свого життя. **Не бійся тиші, саме в ній ти почуєш голос Бога. Знаходь у Ньому натхнення та мудрість. Нікому й ніколи не дозволяй убити твою довіру до Бога. Не бійся відрізнятись від інших християнськими принципами, захищай їх. Залишайся джерелом натхнення для навколишніх. Будь добрим до кожного, адже доброта ще нікого не осоромила.** Нехай у новому році Ісус увійде у твоє життя й залишиться там назавжди!

Бажаю всім, читаючи газету, духовно зростати, переживати досвіди, надихатися на служіння та ділитися духовним вогнем з іншими.

**З повагою та найкращими побажаннями відповідальний редактор газети
Лідія Власик**

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: М. Опіяр, І. Корещук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Ю. Сміль

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72